

“Σωστή εξομολόγηση, σημαίνει σωστή σχέση με τον Θεό”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στο πλαίσιο των ΚΕ΄ Παυλείων, την Τετάρτη 19 Ιουνίου το πρωί στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικοδήμου του Βεροιώως και των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Βεροίας, πραγματοποιήθηκε όπως κάθε χρόνο η ημερίδα Πνευματικών με τίτλο : «Η διακονία του πνευματικού στη σύγχρονη κοινωνία».

Στην αρχή χαιρετισμό απηύθυνε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ο οποίος στο τέλος απένειμε και τα αναμνηστικά των ΚΕ΄ Παυλείων.

Ομιλητές της ημερίδας ήταν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφείμ και Σισανίου και Σιατίστης κ. Αθανάσιος.

Την εκδήλωση παρουσίασε ο Αρχιερατικός Επίτροπος Βεργίνης Αρχιμ. Ιερεμίας Γεωργαλής.

“Η σωστή εξομολόγηση βοηθά τόν άνθρωπο νά ἔχει μία σωστή σχέση τόσο μέ τόν Θεό ὅσο καί μέ τόν ἑαυτό του. Καί ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει τακτοποιήσει αὐτή τή σχέση, ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος γνωρίζει τόν ἑαυτό του, ἔχει μία πιό σωστή καί ὁμαλή σχέση καί μέ τούς συνανθρώπους του εἴτε στόν οἰκογενειακό, εἴτε στόν ἐπαγγελ-μα-τικό εἴτε στόν κοινωνικό περί-γυ-ρο, καί μπορεῖ νά ἀντιμετωπίζει μέ ὀρθότερο τρόπο ὅ,τι προκύπτει μέσα σέ αὐτούς τούς χώρους” τόνισε στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος.

[Δείτε εδώ περισσότερες φωτογραφίες](#)

Ο χαιρετισμός του Σεβασμιωτάτου :

Συνεχίζοντας ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας τίς Ἡμερίδες τῶν πνευμα-τι-κῶν τίς ὁποῖες διοργανώνει τά τε-λευταῖα χρόνια στό πλαίσιο τῶν Παυλείων, ἔχουμε τή χαρά νά εὐ-ρισκόμεθα σήμερα μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ὑπό τή σκέπη τῶν ἁγίων θεοστέπων βασιλέων καί ἰσαπο-στόλων Κωνσταντίνου καί Ἐλέ-νης ἀλλά καί τοῦ ὁσίου Νικοδή-μου τοῦ Βεροιώως, στή φετινή Ἡμερίδα τῶν πνευματικῶν πού ἐντάσσεται στόν κύκλο τῶν ΚΕ΄ Παυλείων.

Καί καθώς τό γενικό θέμα τῶν φετινῶν Παυλείων εἶναι «Ἡ δια-κονία τῆς

Ἐκκλησίας», δέν θά μποροῦσε τό θέμα τῆς Ἡμερίδος νά εἶναι διαφορετικό ἀπό αὐτό πού ἐπιλέξαμε, δηλαδή «Ἡ διακο-νία τοῦ πνευματικοῦ στή σύγχρο-νη κοινωνία».

Κάθε ἐργασία μέσα στήν Ἐκκλη-σία, κάθε συνισταμένη τοῦ ἔργου τοῦ ἱερέως, εἶναι διακονία. Γιατί ὁ ἱερεύς εἶναι διάκονος τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι διάκο-νος τοῦ Χριστοῦ πού ἦλθε «διακο-νῆ-σαι» καί ὄχι «διακονηθῆναι». Καί ἄν αὐτό ἰσχύει γιά τόν κάθε ἱερέα καί τό ἔργο του, ἰσχύει ἀκό-μη περισσότερο γιά τόν πνευ-ματι-κό, ὁ ὁποῖος διακονεῖ μέσα ἀπό τό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογή-σεως τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, ἀσκώντας ἔτσι τήν ὑψιστη μορφή διακονίας, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τή σωτηρία τους.

Ἡ διακονία τοῦ πνευματικοῦ εἶναι διττή. Ὁ πνευματικός διακο-νεῖ τό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομο-λο-γήσεως πρωτίστως, ὡς μυστή-ριο ἀφέσεως καί συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων, πού προσέρχονται σέ αὐτό. Ἡ δια-κονία αὕτη εἶναι σάν τή διακονία τοῦ Κυρίου μας, ὁ ὁποῖος ζώσθηκε τό λέντιο γιά νά πλύνει τά πόδια τῶν μαθητῶν του πρίν ἀπό τόν Μυστικό Δεῖπνο, προκειμένου νά ἔχουν θέση σέ αὐτόν. Καί αὐτό, ὅπως ἀντιλαμβάνεται ὁ καθένas μας ἀπό τήν προσωπική του ἐμπει-ρία, μικρότερη ἢ μεγαλύ-τερη, ὡς πνευματικοῦ, δέν εἶναι εὐκόλη ὑπόθεση. Ἡ ἀντίδραση τοῦ ἀπο-στό-λου Πέτρου στήν προταση τοῦ Χριστοῦ νά τοῦ πλύνει τά πό-δια του, δέν εἶναι μοναδική. Ἔστω καί ἄν στήν περίπτωσή του τό κίνητρο εἶναι διαφορετικό ἀπό ὅ,τι εἶναι στόν ἄνθρωπο πού προσέρχεται μέ τή θέλησή του στό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, ἡ δυσκολία νά καθάρει τήν ψυχή του ἐξομο-λο-γούμενος τά πάντα ὑφίσταται. Καί ὑφίσταται γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀκόμη καί γιά αὐτούς πού ἐξομολογοῦνται πολλά χρό-νια καί ἔχουν συνειδητή σχέση μέ τό μυστήριο. Πολύ περισσότερο βεβαίως ἰσχύει γιά τούς ἀνθρώ-πους πού πλησιάζουν εὐκαιριακά τό μυστήριο, καί ἀκόμη γιά τά παι-διά καί τούς νέους, πού βρίσκο-νται στήν ἀρχή τῆς πνευματικῆς τους ζωῆς.

Ἡ δυσκολία δέν ἔγκειται μόνο στό γεγονός ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος αἰσθάνεται μία συστολή, ὅταν πρό-κειται νά ἀποκαλύψει τά μύ-χια τῆς ψυχῆς του καί συχνά προσπαθεῖ νά βρεῖ δικαιολογίες γιά νά καλύψει τίς μικρότερες ἢ τίς μεγαλύτερες πτώσεις του. Αὐ-τή ἡ δυσκολία εἶναι γνωστή σέ ὅλους μας καί εἶναι μέχρι ἕνα σημεῖο φυσική. Ἡ μεγαλύτερη ἴσως ὅμως δυσκολία πού ἔχει νά ἀντιμετωπίσει σέ αὐτό τόν τομέα ὁ πνευματικός εἶναι τό νά βοη-θή-σει τόν ἐξομολογούμενο νά κατα-νοή-σει ποιές εἶναι οἱ ἁμαρτίες πού ἔχει κάνει καί γιά τίς ὁποῖες χρει-ά-ζεται νά μετανοή-σει καί νά ζητή-σει τήν ἄφεση.

Τό λέγω αὐτό γιατί στόν κόσμο πού ζοῦμε ἐπικρατεῖ ἀφενός ἄ-γνοια τοῦ θελήματος καί τῶν ἐντο-λῶν τοῦ Θεοῦ, σέ πολύ μεγα-λύ-τερο ἴσως βαθμό ἀπό ὅ,τι ὑπῆρ-χε παλαιότερα, διότι ἡ κοινωνία καί ἡ οἰκογένεια ἔχει ἀποστασιο-ποιη-θεῖ

περισσότερο από τον Θεό και αγνοεί τον λόγο του Θεού ακό-μη και σέ θεωρητικό και γνω-σιολογικό επίπεδο. Έπομένως ο άνθρωπος δέν διαθέτει έπαρκή κριτήρια για νά κατανοήσει ποιές από τίς συμπεριφορές του, από τίς πράξεις και τούς λόγους του αντί-κεινται στό θέλημα του Θεού και προσκρούουν στίς έντολές του. Άφετέρου πάλι ή χαλαρότητα πού επικρατεί στόν κόσμο και στή συμπεριφορά τών ανθρώπων, στή σύγχυση πού ύπάρχει στίς άρχές και στίς άξίες, δημιουργεί σύγχυση και οι άνθρωποι δέν γνωρίζουν τί είναι σωστό και τί είναι λάθος, τί είναι άμαρτία και τί δέν είναι.

Ο πνευματικός, λοιπόν, καλεΐται νά διακονήσει και αύτή τήν πλευ-ρά του μυστηρίου τής ιερᾶς έξομο-λογήσεως. Νά βοηθήσει τόν έξο-μο-λο-γούμενο νά κατανοήσει τί θά πρέπει νά έξομολογηθεΐ και γιατί θά πρέπει νά μετανοήσει, έτσι ώστε όχι μόνο νά λάβει τήν άφεση και νά καθάρει τήν ψυχή του στό μυστήριο, αλλά και νά γνωρίζει τί θά πρέπει νά άγωνίζεται νά απο-φύγει στή ζωή του.

Αύτή ή πλευρά τής διακονίας εί-ναι πολύ σημαντική και πολύ κα-θοριστική για τήν πνευματική πο-ρεία του ανθρώπου, και κατά συ-νέ-πεια και ή βοήθεια πού καλεΐται νά προσφέρει ο πνευματικός είναι ουσιαστική, καθώς ο κάθε ένας έχει μία ξεχωριστή προσωπικό-τη-τα και διαφορετικό τρόπο και συν-θήκες ζωής, και κατά συνέπεια έρχεται αντιμέτωπος και μέ δια-φο-ρε-τικές προκλήσεις τής άμαρ-τίας, τίς όποιες θά πρέπει νά κατα-νοήσει και νά συνειδητοποιήσει, για νά τίς αποφεύγει, εάν θέλει νά ζήσει τήν έν Χριστώ ζωή.

Η σωστή έξομολόγηση, στήν όποία καλεΐται νά συμβάλλει ο πνευ-ματικός, είναι άπαραίτητη προ-ϋ-πόθεση όχι μόνο για τήν πνευματική ζωή του ανθρώπου αλλά και για τήν λοιπή ζωή του, τήν προσωπική, τήν οικογενειακή, τήν επαγγελματική και τήν κοι-νω-νική.

Η σωστή έξομολόγηση βοηθά τόν άνθρωπο νά έχει μία σωστή σχέση τόσο μέ τόν Θεό όσο και μέ τόν έαυτό του. Και ένας άνθρωπος ο όποιος έχει τακτοποιήσει αύτή τή σχέση, ένας άνθρωπος ο όποιος γνωρίζει τόν έαυτό του, έχει μία πιό σωστή και όμαλή σχέση και μέ τούς συνανθρώπους του είτε στόν οικογενειακό, είτε στόν επαγγελ-μα-τικό είτε στόν κοινωνικό περί-γυ-ρο, και μπορεί νά αντιμετώπιζει μέ όρθότερο τρόπο ό,τι προκύπτει μέσα σέ αυτούς τούς χώρους.

Ακόμη, ή σχέση του μέ τόν Θεό αλλά και μέ τόν πνευματικό του, του δημιουργεί ένα αΐσθημα άσφα-λείας μέ άποτέλεσμα νά απο-φεύγει διαφόρων ειδών αντιδρά-σεις και συμπεριφορές πού είναι συχνές λόγω τής άνασφάλειας τήν όποία αίσθάνονται πολλοί συνάν-θρω-ποί μας, μέ πολλές και δυσά-ρε-στες συνέπειες τόσο για τούς ίδιους όσο και για τόν περίγυρό τους, όπως πολύ συχνά διαπιστώ-νουμε και από τήν έμπειρία μας ως πνευματικοί αλλά και από όσα

διαβάζουμε και άκοϋμε καθημερι-νά.

Άν ή σωστή έξομολόγηση είναι τό ένα και πολύ σημαντικό στοι-χεϊο τής διακονίας τοϋ πνευματι-κοϋ, ό όποϊος έχει χρέος μέσα στό μυστήριο τής ιερᾶς έξομολογή-σεως νά βοηθήσει τόν άνθρωπο νά άνοίξει τήν ψυχή του ένώπιον τοϋ Θεοϋ, νά έξομολογηθεϊ μέ συναί-σθηση τής καταστάσεώς του και μέ είλικρίνεια τά λάθη και τίς άμαρ-τίες του, νά μετανοήσει γι' αυτές και νά λάβει τήν άφεση, τό δεϋ-τερο σημαντικό στοιχεϊο είναι ή πνευματική καθοδήγηση.

Είναι βέβαια δύσκολο νά δια-χω-ρίσει κανείς τά δύο αυτά στοι-χεϊα, διότι πνευματική καθοδήγηση εί-ναι και αυτό τό όποϊο περιέ-γρα-ψα προηγουμένως ως μία πλευρά τής διακονίας τοϋ πνευματικοϋ στόν σύγχρονο κόσμο. Όμως έδῶ θά ήθελα νά αναφερθῶ στό θέμα τής καθοδηγήσεως εϋρύτερα, γιατί στόν σύγχρονο κόσμο οί άνάγκες είναι πολύ μεγαλύτερες και ιδιαί-τερα άξημένες. Βλέπουμε και άκοϋμε πόσα συμβαίνουν γύρω μας, πόσοι νέοι άνθρωποι, πόσα παιδιά αλλά και μεγαλύτεροι άκό-μη έμπλέκονται στά δίκτυα τοϋ πονηροϋ, έξαπατῶνται από τίς προκλήσεις και τούς πειρασμούς πού δέν ύπάρχουν κάπου έξω, κά-που μακριά, όπως συνέβαινε σέ παλαιότερες έποχές, αλλά συμβαί-νουν και ύπάρχουν παντοϋ, στόν δρόμο, στό σχολείο, στό σπίτι, στόν εργασιακό χῶρο, θά μπορού-σα νά πῶ άκόμη και στόν εϋρύ-τερο χῶρο τής Έκκλησίας. Και όλα αυτά είναι έξαιρετικά επικίνδυνα και γιά τήν ψυχή αλλά και γιά τή ζωή και τήν προσωπικότητα γενι-κότερα τῶν ανθρώπων, κυρίως γιατί, όπως είπα, οί κίνδυνοι και οί πειρασμοί έλλοχεϋουν παντοϋ και κερδίζουν έδαφος, επενδύ-ο-ντας στήν άφέλεια και τήν περιέρ-γειά μας. Δυστυχῶς στίς ήμέρες μας έχουν άϋξηθεϊ σέ ύπερβολικό βαθμό χάρη στίς δυνατότητες τοϋ διαδικτύου αλλά και τῶν κινητῶν τηλεφώνων, μέσω τῶν όποϊων μπορεί νά πέσει κανείς σέ ποικίλες παγίδες χωρίς νά τό αντιληφθεϊ.

Όλα αυτά πού άκοϋμε γιά παιδιά και νέους πού έφθασαν μέχρι τήν αϋτοκτονία από ένα ήλεκτρονικό παιχνίδι, από ένα άστεϊο στό σχο-λεϊο μέ τούς συμμαθητές, από έναν έκβιασμό γιά χρήματα, γιά φωτογραφίες, γιά κάθε είδους bullying, αλλά και τή χρήση οϋσιῶν ή τίς έξαρτήσεις κάθε είδους πού αλλοιώνουν τόν χαρακτήρα τῶν ανθρώπων, δέν είναι δυστυχῶς δύ-σκολα νά συμβοϋν στόν καθένα, και πολύ περισσότερο στά παιδιά και τούς νέους μας, ιδιαίτέρως βέβαια, όταν συντρέχουν και άλλα οικογενειακά θέματα, τά όποϊα καθιστοϋν τόν άνθρωπο πιό εϋά-λωτο, και περισσότερο διαθέσιμο νά παρασυρθεϊ και νά χαθεϊ.

Ό πνευματικός μέ τήν έμπειρία πού διαθέτει και μέ τή χάρη και τόν φωτισμό τοϋ Θεοϋ καλεϊται νά διακονήσει και σέ αυτό τόν τομέα τούς ανθρώπους. Γιατί στή σημε-ρι-νή έποχή, ίσως περισσότερο από κάθε άλλη παλαιότερη, είναι πραγ-ματικότητα ότι διαβαίνουμε «έν μέσω παγίδων πολλῶν», και οί άδελφοί μας χρειάζονται βοή-θεια και καθοδήγηση προκειμένου νά μήν πέσουν σ' αυτές τίς

όλε-θριες παγίδες τόσο για τήν ψυχή τους όσο και για τή ζωή τους.

Χρειάζονται έπιπλέον βοήθεια σή-μερα, γιατί συχνά άπουσιάζει και όποιαδήποτε βοήθεια από τό σπίτι, από τήν οίκογένεια, πού πολλές φορές άντιμετωπίζει και εκείνη τά δικά της προβλήματα και δέν είναι διαθέσιμη ή και ίκα-νή νά άκούσει και νά βοηθήσει τά παιδιά της, πού έχουν ανάγκη νά μιλήσουν σέ κάποιον, νά πούν τό πρόβλημα πού τούς άπασχολεί και νά βρούν βοήθεια και συμπαρά-σταση.

Ό πνευματικός μπορεί νά προλά-βει αυτές τίς δυσκολίες είτε στήν προσωπική είτε στήν οίκογενεια-κή ζωή του άνθρώπου. Μέσα στήν έξομολόγηση μπορεί νά τήν δια-κρί-νει, και μέ τήν πνευματική του έμπειρία αλλά και μέ τή χάρη του Θεού νά βοηθήσει, νά προλάβει τή δυσκολία στήν οίκογένεια, νά έξο-μαλύνει, ως τρίτο πρόσωπο, τά πράγ-ματα. Νά προλάβει τό κακό, νά πεί τόν τρόπο μέ τόν όποιο θά άντιμετωπισθοούν πολλά πράγμα-τα, ή άκόμη, και άν έχουν δημι-ουρ--γηθεί ήδη τά προβλήματα, νά διαθέσει τόν χρόνο πού άπαιτείται για νά καθήσει και νά συζητήσει μέ τούς συζύγους, μέ τά παιδιά, μέ όποιον έχει ανάγκη, ώστε νά μπο-ρέσει νά στηρίξει τήν οίκογέ-νεια και τόν κάθε άνθρωπο.

Η διακονία αυτή των πνευματι-κών και ή προσφορά τους στον κόσμο και τό κοινωνικό σύνολο είναι άνυπολόγιστη, και ύπερβαί-νει και αυτή των κοινωνικών φορέων, των όποιων τό έργο είναι σημαντικό, αλλά δέν διαθέτουν τή χάρη του Θεού, ή όποια μαζί μέ τήν άγάπη και τή στοργή του πνευματικού δρᾶ εύεργετικά στίς ψυχές των ανθρώπων, τίς άνα-παύει και τίς παρηγορεί.

Είναι σπουδαία διακονία νά άκούς τόν συνάνθρωπό σου μέ προ-σοχή, μέ σοβαρότητα, μέ άγά-πη και κατανόηση, γινόμενος «τοῖς πᾶσι τά πάντα, ίνα πάντως τινάς» σώσης, όπως έλεγε ό πρω-το-κορυφαῖος άπόστολος Παῦλος, ό όποιος άγρυπνοῦσε νύκτα και ήμέρα «μετά δακρύων νουθετών ένα έκαστον», για νά βοηθήσει τά πνευματικά του τέκνα.

Αυτή τή διακονία έπιτελοῦσαν και οι σύγχρονοι άγιοι τῆς Έκκλη-σίας μας, των όποιων ή διακονία ως πνευματικῶν είναι πρόσφατη. Αυτό έκανε ό άγιος Πορφύριος ό Καυσοκαλυβίτης και ό άγιος Άμ-φιλόχιος Μακρῆς, αλλά και ό άγιος Παΐσιος. Διακονία άνεκτίμη-τη προς τούς ανθρώπους και τόν κόσμο ή προσφορά τους μέσα από τό μυστήριο τῆς ιερᾶς έξομολο-γή-σεως, για τό όποιο δέν αφιέρωναν μόνο τόν χρόνο τους αλλά και τήν ψυχή τους, κάνοντας πράξη αυτό πού έλεγε ό μέγας άπόστολος Παῦ-λος, «τεκνία μου, οὔς πάλιν ωδί-νω ἄχρις οὔ μορφωθῇ Χριστός έν ὑμῖν». Γιατί αυτός είναι ό τελικός σκοπός και τῆς διακονίας του πνευ-ματικού και του άγῶνος και τῆς προσπάθειας του κάθε άνθρώ-που. Και όσο βοηθοῦμε τούς άν-θρώ-πους μας στήν έπίτευξη αυτού του σκοπού, τόσο εύκολότερα θά μπορούν νά άντιμετωπίζουν όσα συμβαίνουν στή ζωή τους και νά άποφεύγουν τίς παγίδες

τοῦ πονηροῦ, ἀλλά καί τόσο καί ἐμεῖς θά προσφέρουμε τή διακονία μας ὡς πνευματικῶν στή σύγχρονη κοι-νωνία καί στόν σύγχρονο ἄν-θρω-πο πού τήν ἔχει τόσο πολύ ἀνάγκη, ἐπιτυγχάνοντας τόν σκο-πό μας.

Μέ αὐτές τίς εἰσαγωγικές σκέ-ψεις θά ἤθελα νά σᾶς καλωσορίσω ὅλους καί ἰδιαιτέρως τούς δύο Σε-βασμιωτάτους καί ἐκλεκτούς εἰση-γη-τές μας, τόν Σεβασμιώτατο Ἅγιο Καστορίας κύριο Σεραφεῖμ, καί τόν νέο Μητροπολίτη Σισα-νίου καί Σιατίστης κύριο Ἀθανά-σιο, τούς ὁποίους καί εὐχαριστῶ θερμότατα, γιατί ἀνταποκρίθηκαν ὅπως πάντα μέ πολλή ἀγάπη καί προθυμία στήν πρόσκλησή μας καί ἦλθαν στή Βέροια γιά νά συμμε-τά-σχουν στήν Ἡμερίδα μας καί νά μᾶς μιλήσουν σχετικά μέ τό θέμα τῆς διακονίας τοῦ πνευματικοῦ στόν σύγχρονο κόσμο ἀπό τίς ἐμ-πει-ρίες καί ἀπό τίς γνώσεις τους.

Σᾶς εὐχαριστῶ καί πάλι ἀπό καρδίας μέ τή βεβαιότητα ὅτι ὅλα ὅσα θά μᾶς πεῖτε, θά εἶναι ὠφέ-λιμα καί γιά ἐμᾶς καί γιά τή δια-κονία μας στή σύγχρονη κοινω-νία.